

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg skal ikke benægte, at der er forbrugerhensyn i det her. Det, der var mit spørgsmål, var, om de hele tiden var i forgrunden. Jeg vil godt repetere et par spørgsmål til ministeren: Er det ikke korrekt opfattet, at nok er der kontrol, tilsyn med nøglecentre, o.k., men når det drejer sig om en forudautorisation, mangler der nogle regler for en sådan autorisation. Ja, muligvis ønsker man slet ikke en sådan. Det er det ene.

Det andet er det, som SF's ordfører var inde på: sikkerhedsspørgsmålet. Og det tredje er også spørgsmålet, om ministeren vil tilkendegive noget omkring det offentlige rolle, herunder offentlige nøglecentre.

Forskningsministeren (Birte Weiss):

Ja, det, der er lagt op til i lovforslaget, er ikke offentlige nøglecentre. Det er et tankesæt, der går på, at virksomheder, som har stor erfaring med at behandle spørgsmål af den her karakter, kan oprette en virksomhed og skal have autorisation til det.

Når man så spørger, hvorfor dette her skal være privat, hvorfor er det ikke noget, som alene skulle ligge i det offentlige, så mener jeg, at vi allerede har gode erfaringer med, at man jo f.eks. har overladt det til PBS at udstede kort til økonomiske transaktioner, der har med banker at gøre. Det kan da godt være, at de vil byde på denne her opgave. Det kan være, at Kommunedata vil byde på den, det kan være, at Post-Danmark vil byde på den eller Teledanmark, hvad ved jeg, men jeg forestiller mig, at det vil være virksomheder af den karakter, som i forvejen er inde i temaer, der har med hele det her samlede univers at gøre.

Jeg synes, at tankegangen om, at der også skulle være et offentligt nøglecenter, er mere velegnet til at drøfte i udvalget. Jeg modtager meget gerne spørgsmål og argumenter for og imod det, og så kan vi jo tage drøftelsen på den baggrund.

Til hr. Søren Kolstrup, der spørger: Ja, ja, jeg kan da godt se, at det her tager udgangspunkt i forbrugerinteresser, men er forbrugerinteresser nu fuldstændig i forgrunden, kan jeg sige, at det i hvert fald er det, der har været bestræbelsen med lovforslaget. Forbrugeren får for det første mulighed for at vælge imellem forskellige nøglecentre – altså forbrugers frie valg – og for det andet skal det ske på et så sikkert grundlag som overhovedet muligt, og for det

tredje etableres der nogle regler omkring forvaltningen af denne sikkerhed, som både har at gøre med tilsyn og med den måde, Telestyrelsen skal fungere på i forhold til det faktiske forbrug.

Så tilbage står, at vi, når det her lovforslag er vedtaget, har fået skabt en meget stor sikkerhed, og jeg ser meget frem til, at vi her får et redskab til at gøre det oplagt i praksis at bruge nettet til alle de forskellige typer transaktioner, som man i dag af naturlige grunde har været en smule afventende over for, fordi man ikke rigtig har vidst – og det er vel en meget naturlig psykologisk mekanisme med en teknologi, der er ny – hvor tingene endte.

Det, der er det virkelig positive ved det, vi nu sætter i gang, er, at det bliver en kombination af sikker identifikation af personen og samtidig en sikkerhed for, at der ikke har været nogen, der har været inde og pille ved den meddelelse, der fremsendes. For rent teknisk er det jo sådan, at hvis der skulle have været nogen inde og pille ved den, så ville man simpelt hen ikke kunne åbne meddelelsen. Så ville nøglen ikke virke, og med den kombination tror jeg egentlig, at man er ganske langt.

Men som sagt ser vi frem til udvalgsarbejdet i Forskningsministeriet, og jeg stiller når som helst også gerne op til samråd om en række af de lidt mere principielle diskussioner, det kunne være interessant at tage.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Hvis vi kunne vælge, så tror jeg nok, vi ville sige, at det her var en offentlig opgave. Det er meget vigtigt, men vi accepterer, at det private også godt kan håndtere den her opgave. Det tror jeg altså godt, de kan.

Men jeg vil godt understrege, at når vi sagde det, så var det for at sige, at vi faktisk synes, det er vigtigt, at man som bruger af det her får mulighed for at vælge, hvis man har mere tillid til en offentlig institution på det her område. Og så synes jeg stadig væk, at der er et problem i forhold til gyldighedsperioden, idet private udbydere faktisk kun skal garantere, at det her altså gælder i 6 år. Det rummer i hvert fald nogle diskussioner om, hvad det er for nogle aftaler, man så kan lave, hvilke begrænsninger det lægger på, hvilke aftaler man kan lave, når det altså er private udbydere.

Den begrænsning vil en offentlig udbyder ikke være underlagt.